

Prædiken til 9. søndag efter trinitatis

Luk. 12, 32-48

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde: »Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget. Sælg jeres ejendele og giv almisse. Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer, og intet møl ødelægger. For hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være. I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt og være som mennesker, der venter på, hvornår deres herre vil bryde op fra brylluppet, så de straks kan lukke op for ham, når han kommer og banker på. Salige de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg jer: Han skal binde kjortlen op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv komme og sørge for dem. Om han så kommer i den anden eller tredje nattevagt – salige er de, hvis han finder dem vågne. Men det ved I, at vidste husets herre, i hvilken time tyven kommer, så ville han forhindre, at nogen brød ind i hans hus. Også I skal være rede, for Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det.« Peter spurgte: »Herre, er det os, du taler om i denne lignelse, eller er det om alle?« Herren svarede: »Hvem er da den tro og kloge forvalter, som af sin herre bliver sat til at give hans tjenestefolk mad i rette tid? Salig den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, når han kommer! Ja, sandelig siger jeg jer: Han vil sætte ham til at forvalte alt, hvad han ejer. Men hvis den tjener siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå karlene og pigerne og at spise og drikke og fylde sig, så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med de utro. Den tjener, som kender sin herres vilje, men

ikke har forberedt eller gjort noget efter hans vilje, han skal have mange prygl. Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.« Lukasevangeliet 12,32-48

”Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget.” Sådan indledes dagens lange evangelietekst, og det er riget, det skal handle om i dag. For mange er forestillingen om gudsriget alene forbundet med et liv efter døden. Et paradys på den anden side af døden, hvor vi skal genforenes med dem, vi holder af. Et sted der er omsluttet af Guds nærvær og Guds kærlighed. Et sted hvor vi kan lægge bekymringerne bag os og bare være. Læne os tilbage i Guds kærlige arme og føle uendelig lykke og tryghed.

Lige nøjagtig den bekymringsløshed og ro, vi længes efter, modsvares på mange måder det liv, de fleste af os lever i dag. Mange af os jager efter vind. Vi lever med en ofte frugtesløs stræben efter en masse ting, som viser sig, hverken at fjerne vore bekymringer eller give os ro i sindet. Tværtimod. Vor tid er jo som bekendt præget af stor materialisme, og det kræver sine ofre at være med på den vogn. Vi må placere vore børn på institutioner mange timer hver dag, så vi kan arbejde og tjene de penge, der skal til for at kunne leve op til tidens standard. Ligesom vore ældre må placeres på plejehjem, hvor de kan blive passet af andre, fordi vi ikke har tid – vi skal tjene penge. Og det går også ud over vores skønne jord, at pengene ofte kommer før alt andet. Drivhusgasser, co2-udslip og sprøjtemidler ødelægger vores luft, vores jord og vores vand. Vi kan ligesom ikke lade være med at udpine vor skønne klode. Intet synes at være helligt i kampen om vor bekvemmelighed - om at fylde vore punge med guld!

For mange lykkes det slet ikke at være med på det materialistiske korstog. Nogle kan ikke få sig et job, og så er det sørme svært at være med på *beatet*. Og udover at man må se sig forbigået på arbejdsmarkedet, ja, så bliver man ofte også set ned på. Børnene, de

arbejdsløse og de ældre er imidlertid ikke de eneste, der ikke er plads til i denne effektivitetens tidsalder. Der er også både hjemløse, flygtninge og misbrugere – alle de svage i vores midte, som vi og vores tid kan have svært ved at rumme. Alle dem der ligesom ikke er plads til – de koster bare tid og penge! Vi ved det godt – og jeg ved ikke med jer, men jeg får så dårlig samvittighed, når jeg bliver mindet om alt det, jeg burde gøre anderledes. Så tænker jeg, at nu må det også have en ende. Jeg vil tage mit sociale ansvar på mig – jeg vil tale de svages sag. Jeg vil i hvert fald forsøge at tage mit lille ansvar i den store sammenhæng – MEN, det bliver bare ikke rigtigt til noget. Mine børn må også vente, mine forældre kommer nok også på plejehjem og jeg vil også gerne have billig mad, el og vand.

Hvad skal vi så stille op med Jesu ord til os i dag, hvor Jesus siger til os, at vi skal samle os skatte i himlen og ikke på jorden? Denne himmelske skat er, i modsætning til den vi kan skaffe os på jorden, udtømmelig og uforgængelig. Vi ved jo egentlig godt, at uanset hvor meget vi får samlet til huse her på jorden, så vil vi aldrig synes, at det er nok, og uanset hvor meget vi har samlet sammen, når vores sidste timer kommer, ja, så kan vi jo ikke tage det med os. Men hvorfor kan vi så ikke bare lade være med at skrabe til os? Hvorfor kan vi ikke lade være med at bekymre os om vores jordiske gods? Hvorfor har vi så travlt med at tjene en masse penge, som alligevel ikke giver os den lykke, vi søger?

Hvorfor kan vi ikke altid finde ud af at behandle de svage i vores samfund ordentligt? Hvorfor kan vi ikke finde ud af at behandle vores skønne klode ordentligt? Svaret er i og for sig meget enkelt – vi er mennesker. Vi vil vores eget, og de fleste af os har en ud-

præget tendens til at ville sikre os, også når vi egentlig er så rigeligt trygge.

Og så er det, vi bemægtiger os vores jord og vores medmennesker, som om det hele er vores til at bruge og misbruge, og ikke en gave vi har fået til at værne om. Jesus vil med sine ord kalde os ud af den ulykkelige stræben eller higen efter tryghed som har så store omkostninger for os og vores jord. Vi kan ikke skalte og valte med vores gave, som vi vil. Vi må behandle hinanden og vores jord ordentligt. Jesus kender os og vores tendens til at ville gøre os selv til universets herre. Vores tendens til at glemme, at vi er sat i denne verden af Gud, og at vi må forvalte vores gave med omtanke.

Det er grunden til, at vi må høre evangeliet søndag efter søndag. Gud ved godt, at han ikke bare kan sende os sit ord én gang for alle, og så vil vi i al fremtid følge hans vilje. Nej, vi er skabt med en vilje selv, og den vilje er både af det gode og af det onde. I al almindelighed er den jo rar at have. At ville noget er grundlæggende godt. Men det kommer altså an på, hvad man vil. Vil vi bare vores eget - vil vi bare tjene penge og sørge for os selv og vore nærmeste, så er det et udtryk for manglende tillid til Guds ord. Vi kan og skal ikke klare det hele selv, for vort liv ligger i vor faders hånd. Hvis vi vil have gudsriget til at vise sig for os allerede i dette liv, må vi høre Guds ord til os, og det forpligter. Vi får med Guds ord meget betroet, og derfor kræves der også meget af os. Vi må behandle det, der er blevet os betroet ordentligt. Og det vi har fået betroet, er vore medmennesker, vor familie, vort samfund og skaberværket som sådan.

Det er vores opgave at værne om denne gave. Ikke sådan forstået at vi skal gøre os for-

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

tjent til at få gaven – nej, Gud har besluttet sig for at give os gaven, så det er ikke nødvendigt. Jamen, kan vi så ikke bare læne os tilbage og nyde frugterne af hans arbejde? Så behøver vi vel ikke at foretage os noget som helst. Det hele er lagt til rette for os, så vi kan opføre os, som vi vil. Men det er jo netop det, Jesus siger til os i dag, at vi ikke kan.

Vi kan ikke bare læne os tilbage, for når vi hører evangeliets ord, så forpligter det. Vi kan ikke længere sige, at vi ikke vidste bedre. Evangeliet kalder os til at gøre det gode. Til at behandle vore medmennesker og vor klode med respekt. Vi har fået et ansvar. Vi er blevet betroet et skaberværk, som vi skal tage vare på for vores efterkommeres skyld men også til Guds ære. Gud giver os riget i dåbsgave, men som vi hørte ved dåben kommer ingen ind i det, uden at de tager imod det som et lille barn, dvs. fordomsfrit og med tillid til det løfte.

Vi skal have den samme tillid til Guds ord som et lille barn har tillid til, hvad den voksne siger.

Et barn er ikke bekymret for, om det nu kan være rigtigt eller ej. Det lille barn lever uden frygt og med en grundlæggende tillid til, at den voksne vil det noget godt. Det er denne tillid til Guds ord som Jesus appellerer til os om, at vi må have. Gud vil os det godt, og når Gud lover os, at vi har fået gudsriget – ja, så har vi fået gudsriget og må leve et liv i tillid til det løfte.

Gudsriget er den skat, som vi på en gang har fået og samtidig venter på. Gaven synes indimellem at have en sær indpakning. Dette liv ligner ikke altid det Gudsrige med bekymringsløshed, ro og lykke, som vi forestiller os et gudsrige skal indeholde. Men det er det, vi er blevet betroet, og det er en gave om end indpakningen ikke altid lever op til

vore forventninger. Ventetiden på det evige Guds rige er ikke bare trøstesløs ventetid. Det er positiv tid – positiv forventning i tillid til, at Guds løfter allerede er og stadig vil blive indfriet.

Det håb giver vores tro og liv næring. Det er ikke kun et håb, der rækker ud i evigheden, til livet efter livet, det evige liv. Det er også et håb, der kan give vort nuværende liv mening og retning. Vi er hjorden og Jesus er den gode hyrde. Vi må i dag, i dette vores liv, lade os råde og vejlede af hans ord til os. Vi må tjene ham ved at passe på det, der er blevet os betroet. Vi må have tillid til hans ord til os: ”Frygt ikke du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer riget”.
Amen

Yvonne Nielsen Alstrup

Gentofte Provsti

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 2: **Lover den Herre, den mægtige konge med ære**

Nr. 366: **Nogen må våge i verdens nat**

Nr. 294: **Talsmand, som på jorderige**

Nr. 367: **Vi rækker vore hænder frem**

Nr. 477: **Som korn fra mange marker**

Nr. 728: **Du gav mig, o Herre, en lod af din jord**